

Literatura

L'heroi i l'heroïna en la literatura

Grup Promotor
Santillana

Odisseu deixa cec Polifem

–Ciclop, té, beu vi, després d'haver menjat carn humana, perquè sàpigues quina beguda guardava la nostra nau. Te l'he portat perquè et compadeixis de mi i em facis arribar a casa.

Ell acceptà el vi i se'l begué. Li agradà tant de beure el dolç licor que me'n demanà per segona vegada.

–Dona-me'n encara més, i digues-me també el teu nom perquè et doni el do d'hospitalitat amb el qual et complauré.

Jo li vaig donar de nou vi flamejant. Tres vegades li'n vaig donar i tres vegades se'l va beure sense pensar-s'hi. Tan aviat com el vi arribà a l'enteniment del ciclop, li vaig dir amb paraules dolces com la mel:

–Ciclop, em preguntes el meu nom? Jo te'l diré. Tu, però, dona'm el present d'hospitalitat que m'has promès. Ningú és el meu nom.

–Em cruspiré Ningú en darrer lloc entre els teus companys. Aquest serà l'obsequi d'hospitalitat.

Va parlar i, mentre s'inclinava, va caure de panxa a terra. Estava ajagut amb el coll girat cap a un costat. De la boca li sortia vi i trossos de carn humana i, carregat de vi, feia rots.

Aleshores vaig acostar l'estaca a les brases abundoses i, quan ja estava a punt d'encendre's, la vaig treure del foc, i els companys estaven drets al voltant. Van agafar l'estaca i la hi clavaren a l'ull. Jo, fent força des de dalt, la feia girar. La sang li rajava al voltant del pal escalfat.

Ell va fer un gran gemec, tan terrible que les roques del voltant van retrunyir. Nosaltres, aterrits, vam fugir. Ell es va treure de l'ull l'estaca tota xopa de sang abundosa i, enfurit, la va llençar amb les mans lluny d'on era.

Després es va posar a cridar molt fort els ciclops que vivien pel voltant, en coves. Ells, en sentir els crits, hi acudien de tot arreu i li preguntaven què l'anguniejava:

–Per què crides tant, Polifem, i et queixes d'aquesta manera? És que algun dels mortals se t'enduu el ramat contra la teva voluntat? O potser algú t'està matant amb enganys i violència?

–Companys, Ningú em mata amb enganys i violència.

–Doncs si ningú no t'ataca i estàs sol, es tracta de la malaltia vinguda de Zeus. Prega al teu pare, el sobirà Posidó.

Així van parlar mentre s'allunyaven. El ciclop gemegava recargolant-se de dolor i, palpant amb les mans, retirà el pedrot de l'entrada. Quan el monstre va fer sortir a pasturar els moltons del ramat, palpava el llom de tots els que estaven drets. L'innocent no es va pensar pas que els companys i jo estàvem lligats sota el pit de les ovelles llanudes. Quan vam ser prou lluny de la cova, vaig ser el primer que em vaig deslligar i vaig alliberar els meus companys. Llavors vam fer tombar del seu camí moltes ovelles, i les vam conduir fins que vam arribar a la nau.

HOMER. *Odissea*, cant IX. Edicions de la Magrana (Adaptació)